

werd. Haar portret in de kranten natuurlijk: „de activiteit van miss Pennypacker onmaskert een bankroover.” En de dames van de naaclub; ze zouden dansen van jaloezie! Dat gaf den doorslag.

„Het is goed,” zei ze waardig. „We engageren u. Komt u hier tegen zes uur? U kunt zich hier achter de gordijnen verbergen en wanneer mr. Townsend zijn sinisternen arbeid heeft verricht, kunt u in zijn tuin sluipen en de doos opgraven. Brengt u die hier, dat wij den inhoud kunnen zien, want men zal ons natuurlijk als getuigen noodig hebben.”

De dames Pennypacker beleefden een eindeloos en onrustigen dag; alles was in de war, zelfs de kater kreeg niet op tijd zijn geklutst eitje. Maar het werd toch eindelijk schemering en Mr. Greyer stond ten laatste op zijn post. En zoowaar, het tooneel der vorige avonden herhaalde zich: toen het volslagen donker was slipte ook Mr. Greyer den tuin in. — Het bleef eenigen tijd doodstil en de dames konden wel schreeuwen van zenuwachtigheid.

„Oh, oh,” steunde Martha eindelijk achter het raampje van de keukendeur. „Zou er geschoten worden, denk je?”

„Stil toch,” siste Lucinda, „als we niet stil en koelbloedig blijven, kan alles wel misloopen.”

Als om antwoord te geven op die woorden drong plotseling het geluid van een worsteling tot haar door. Een tak knapte met een harden slag af; de val van een lichaam klonk, men hoorde het geluid van armen en beenen die wild bewogen. In sprake-loozen schrik grepen de zusters elkander vast. — Maar het gevecht hield even plotseling op als het begonnen was; de ontstane stilte beroofde Martha van haar laatste zelfbeheersching en zij begon zenuwachtig te huilen.

Op haar eigen tuinpad klonken even later voetstappen en 't was met een diepen zucht van verlichting, dat zij den detective zag binnenkomen.

„O! oh!” hilde Martha verder, toen zij den bloedneus en de gehavende kleeding van den man zag. „Ik hoop dat u niet zwaar gewond is.”

„Niets bijzonders, miss,” zei Mr. Greyer, met een korten lach. „Een paar schrammen. Maar als mr. Townsend er niet geweest was, zou ik er slechter aan toe zijn geweest.”

„Wat is er gebeurd?” riepen beide dames in koor. „Heeft u gezien wat er in die doos was?”

„In die doos? — Jawel — steenen; een paar gewone steenen,” grinnikte de detective.

„Steenen?” echode Miss Lucinda Pennypacker; „steen! Maar man, vertel dan toch!”

„All right, miss. Toen ik in den tuin van Townsend kwam was het zó donker, dat ik geen voet vooruit kon zien. En een oogenblik later struikelde ik over iemand die op den grond knielde en aan het graven was. Wel, de kerel zei eerst niets en greep mij bij de keel. Hij was sterker dan ik en het zou me zeker het leven hebben gekost, wanneer niet plotseling een straal licht op ons was gevallen. De man die de lantaarn vasthield was Townsend, en ik was blij, miss, dat ik hem zag. Hij hield mijn tegenstander een revolver voor, zoodat deze mij losliet.”

„Oh, oh, u had wel gedood kunnen worden,” riep Martha.

„Zeker miss, het ging er warm genoeg toe. In elk geval, Townsend kwam juist op tijd. Ziet u, hij is van de geheime politie te New York, en —”

„Van de geheime politie?” gaapte Lucinda.

„Precies miss,” bevestigde Mr. Greyer. „Hij werkte hier aan een geval. De kwestie is deze: een paar maanden geleden bij een inval in Londen werd een hoog politieambtenaar vermoord. Scotland Yard verdacht een pas ontslagen gevangene, volgde zijn spoor tot in New York, maar raakte het daar kwijt. De geheime dienst in New York heeft de zaak toen overgenomen en Townsend kreeg de opdracht. Na lang speuren vond hij het spoor weer; het leidde naar deze plaats. Juist meende hij zich vergist te hebben en in andere richting te moeten zoeken, toen hem ter oore kwam dat een chique heer een huis had gehuurd, twee deuren verder. Niemand

hier kende hem of had hem gezien, daar een ander het huis voor hem had gehuurd en van alles had voorzien. Dit alles leek Townsend verdacht en hij huurde het naastliggende huis. Om geen argwaan te wekken vervulde hij overdag een schijnbetrekking in de stad en hij liet een ander beambte — Mrs. Townsend zooals u haar meende te kennen — komen ter assistentie. Geen enkele maal kregen zij gelegenheid het gezicht van hun buurman te zien; de man vertoonde zich zelfs niet aan het venster. Daar hij in diep geheim moest werken, nam hij de plaatselijke politie niet in den arm. Tenslotte bracht het verslag in de couranten van den bankdiefstal door George Elmore hem op een idee. Indien de man werkelijk de gezochte was, zou hij zeker trachten op te graven, wat onder zulke geheimzinnige omstandigheden werd verstoep. Wanneer hij eenige malen op deze wijze den tuin inging, zou zijn buurman hem waarschijnlijk van achter de gordijnen gadeslaan en zijn slag trachten te slaan. En dat is gebeurd, zooals u al wel zult begrepen hebben; mr. Townsend's vermoeden betreffende zijn identiteit bleek juist. De kerel verraadde zichzelf tijdens het gevecht. Nu dames,” eindigde Mr. Greyer en greep zijn hoed; „mijn dag was werkelijk niet kwaad. Op de arrestatie van dien misdadiger stond een belooning van duizend gulden, en Mr. Townsend en ik zullen die som deelen met „Mrs. Townsend.”

„Oh, Lucinda,” zei Martha, toen zij het huis voor den nacht sloten, „is Mr. Townsend niet een nette man, zooals ik al zei?”

„Hm,” bromde Miss Lucinda Pennypacker, „wat zou er van hem terechtgekomen zijn, als ik dien detective niet had gehuurd?”

De hondenmarkt te Londen. De beestjes worden door hun eigenaars op straat verhandeld.